

.....ที่มาของเรื่อง “คืนที่ฟ้าไร้ดาว”

“คืนที่ฟ้าไร้ดาว” จากบทประพันธ์ของ“วริษฐา” นิยายรักที่แสนหวานซึ่งตึงอารมณ์ หากแต่กลับมีความเศร้าในท้ายของเรื่องให้ชวนติดตาม และเป็นปมของเรื่องให้ได้สงสัยกันว่า เมื่อรักได้สมหวังในรัก รักกันแล้วได้แต่งงาน ได้ครองรักต่อกันอย่างมีความสุขด้วยเพราะรักนั้นเป็นรักแรกรักเดียวของหนุ่มสาวคู่หนึ่ง รักสุดแสนรักกันอย่างมากจนหมดใจ และไม่มีมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้องใดๆอีกด้วย แล้วเหตุใดจึงต้องมีเหตุการณ์โศกนาฏกรรมเกิดขึ้นมาได้อย่างไร นี่แหละคือปมสำคัญของเรื่อง

เป็นเรื่องราวความรักของนักศึกษาหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่รักกันมาก แต่กว่าที่ทั้งสองจะได้สมหวังในความรักก็ต้องผ่านบททดสอบความรักกันอย่างมากมาย ไหนจะมาจากทักซิโตนักศึกษาสาวสวยที่ชอบกลับแกล้งจีรระวี้นักศึกษาหนุ่มหล่ออยู่เป็นประจำว่าจะกลายมาเป็นรักแท้ ที่เลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นเมื่อทั้งสองได้สมหวังในความรักกลับต้องถูกบิดาของทักซิโตนัดขวางความรักของทั้งสอง แต่ด้วยรักแท้ รักที่มั่นคงต่อกันทั้งสองก็ครองรักกันจนได้ และจะไม่มีสิ่งใดมาขัดขวางทางรักของทั้งสองได้อีกต่อไป แม้ความตาย

“คืนที่ฟ้าไร้ดาว” นิยายที่เคยถูกตีพิมพ์และจัดสร้างเป็นบทละครวิทยุคณะเกศทิพย์มาแล้ว วริษฐาขอฝากนิยายเรื่อง “คืนที่ฟ้าไร้ดาว” ไว้กับแฟนฯนิยายทุกๆท่านด้วยนะคะ จากใจนักเขียน “วริษฐา

คืนที่ฟ้าไร้ดาว 1

“วริษฐา”

ร่างสูงเป็นสง่าในชุดนักศึกษา ใบหน้าหล่อคม และหัว
กระเป๋าก็โตกว่าเดินเข้ามาในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงดังแห่งหนึ่ง
ในกรุงเทพมหานครด้วยท่าที่อั่นกึ่งๆ รัๆ ขว้างๆ ขัดๆ เงินๆ
จนขาทั้งสองข้างแทบพันกันเอง ดวงตาคู่คมกริบยังคงเหม่อมอง
ไปรอบๆ บริเวณ ผู้คนที่นั่นช่างมากมายยิ่งนัก ทั้งนักศึกษาและครู
อาจารย์ ทุกคนล้วนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดูดีและราคาแพงลิบ
ดวงตาคู่คมก็มองดูตัวของเขาเองบ้าง บ้านนอกซัดๆ ถึงแม้
เสื้อผ้าในชุดนักศึกษายังดูใหม่สะอาดตา แต่ดูยังไม่มั่นใจไม่
ไ้หุ้เหมือนกับเหล่านักศึกษาชาวกรุง

แต่ก็ช่างเถิดนะ ก็คนบ้านนอกนี่นะ จะเด่น จะไ้หุ้
เหมือนชาวกรุงไ้ได้อย่างไรกัน แต่ถึงเป็นคนบ้านนอกคอกนา หา
ใช่เป็นคนบ้านนอกปกติธรรมดาที่มีหลักทรัพย์เป็นที่ดิน แต่กลับ
ไ้ไร้โฉนดอันบ่อบอกถึงกรรมสิทธิ์ไ้กับบ้าน ด้วยส่วนมากมัก
นำเอาโฉนดไปฝากไ้กับธนาคาร ต่างกับเขาที่มีหลักทรัพย์เป็น
ทั้งที่ดินพร้อมโฉนด และยังเครื่องเพชรเครื่องทองอีกมากมายอัน
เป็นสมบัติเก่าแก่จากปู่ย่าตายายที่ไ้ตกทอดมาจนถึงบิดามารดา
ของเขาที่ยังคงอยู่เป็นทรัพย์สมบัติของครอบครัวเขาทั้งสิ้น คิด

มาถึงตรงนี้ร่างสูงเป็นสง่าจึงเชิดใบหน้าอันหล่อคมขึ้นเหม่อมอง
 ท้องฟ้าอย่างหยิ่งทรนง เดินตัวตรงอย่างสง่าไม่ต่างไปจากพวก
 เหล่านักเรียนนายร้อย ไม่ใส่ใจใดๆกับบุคคลอื่นที่กำลังก้าวเดิน
 กันมากมายในมหาลัย ด้วยคิดว่าเขาเองก็หนึ่งในตออยู่เช่นกัน
 แล้วบอกกับใจตัวเองว่า ถึงเป็นคนบ้านนอกคอกนา แต่ไต่บ้าน
 นอกคนนี้จะแหละที่จะมายิ่งใหญ่ในกรุงเทพมหานครให้จงได้ ด้วย
 สติปัญญาอันเป็นเลิศที่หนึ่งแบบหาที่สองรองจากเขายังยากเย็น
 แสนเชื่อง

กำลังเดินอย่างพลัดเพลินไปพร้อมกับความคิดอัน
 บรรเจิดเข้าไปถึงอนาคตอันสดใส พลันร่างสูงเป็นสง่าก็ต้อง
 หยุดชะงักสะดุ้งสุดตัว เมื่อมีเสียงร้องดังขึ้นใกล้ๆกับตัวเขา เป็น
 เสียงร้องจากสิ่งที่เขาสะดุดเมื่อครู่นี้เอง แล้วร่างทั้งคนทั้งสุนัข
 ต่างกระเด็นไปแต่ละทิศละทาง ร่างของเจ้าสุนัขตัวเดียส์ล้มกลิ้งไป
 ไกล แต่ปากอันกว้างๆยังคงอ้าออกกว้างมากกว่าเดิม พร้อม
 กับเสียงร้องอันโหยหวนคร่ำครวญของมันดังสนั่นรอบๆบริเวณ
 นั้น จนสร้างความอับอายมาสู่เขา เมื่อต้องมีสายตาจากเหล่า
 นักศึกษาชายหญิงมากมายที่ต่างจับจ้องดวงตามองมาทางเขา

เจ้าสุนัขมันคงไม่รู้สึกรับอายผู้ใดมากมายนักหรอก เพราะมันเป็นสัตว์ สัตว์ที่ไร้ความรู้สึกใดๆต่อสายตาผู้คน มันต่างกับเขา ตรงที่เขาเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่ควรจะมีจิตสำนึกมากกว่าสัตว์ นี่นอกเสียจากไร้สำนึกแล้ว ยังเป็นมนุษย์ที่เชื่อซำส์เดินไปเหยียบสุนัขนอนเฝ้ามหาลัยจนร่างทั้งร่างต้องเกือบหวัคะมา และล้มลงไปนั่งไม่เป็นท่ากับพื้น ดีที่ไม่ถึงกับแสดงกายกรรมเปียงยางเข้าให้ล้มลงไปนอนกลิ้งโกลัวไม่เป็นที่ ทั้งอาย ทั้งเจ็บตัว เพียงแค่ล้มไปนั่งไม่เป็นท่าอยู่กับพื้น คนละทางกับสุนัข นักศึกษาหนุ่มหล่อ นั่งก้มหน้ามองร่างของเขาเองอย่างนึกเจ็บใจในความซุ่มซ่ามไม่รู้จักระมัดระวังแต่แรก

“เอ๋.....เอ็ง.....งง”

มันคือเสียงร้องอันโหยหวนคร่ำครวญของเจ้าสุนัขตัวเดียวที่อาจารย์ในมหาลัยได้นำมาเลี้ยงไว้กับมหาลัย เสียงร้องของเจ้าสุนัขที่พยายามแหกปากอันกว้างใหญ่ของมันอยู่แล้วให้ต้องกว้างใหญ่จนดูน่ากลัวเข้าไปอีก เสียงดังจนเขาต้องยกมือขึ้นมาปิดที่ใบหู หากไม่รีบใช้มือปิดใบหูก็มีหวังแก้วหูได้แตกเป็นเสียงๆ

“จะแหกปากร้องทำไมวะไอ้หมา ข้าสิต้องอับอายยิ่งกว่าเอ็งยังไม่แหกปากร้องเลย”

ขณะที่เขากำลังตื่นตระหนกแต่ใจก็ยังอดที่จะสบและ
แอบเป็นศัตรูอยู่กับเจ้าสุนัขตัวเดียวที่เป็นต้นเหตุให้เขาต้องล้มลง
กับพื้นอย่างไม่เป็นท่า ขนยาวจนปิดหน้าของมัน ความรู้สึกอีก
ส่วนหนึ่งของใจของเขาก็กลัวว่าเจ้าสุนัขตัวเดียวจะเกิดเจ็บใจแล้ว
กระโจนเข้ากัดเขา แต่เจ้าสุนัขตัวเดียวยังคงรู้สภาพร่างกายของมันเอง
จึงได้แต่ร้องโหยหวนอยู่กับที่ นักศึกษาหนุ่มรูปหล่อจึงนั่งลอบ
หายใจอย่างโล่งอกอยู่กับพื้น

ขณะที่กำลังนั่งลอบผ่อนลมหายใจยาวอย่างโล่งอก พลัน
ก็ได้มีเสียงจากนักศึกษาสาวกลุ่มหนึ่งได้ส่งเสียงหัวเราะเย้ยหยัน
เขาอย่างไร้มารยาท ไร้ความเกรงใจใดๆต่อเขา

ดวงตาคู่คมกริบของนักศึกษาหนุ่มหล่อหันขวับไปจ้อง
มองสาว ๆ นักศึกษากลุ่มนั้นอย่างไม่พึงใจ ทั้งโกรธ ทั้งอับอาย
แล้วเสียงใสๆหวานๆของนักศึกษาสาวสวยคนหนึ่งก็ได้เอ่ยคำเขี่ย
ขึ้นมา พร้อมกับทั้งยังขยี้คิ้วและสายตาอันสดใสเป็นประกาย
วาววับมาทางเขา

“คนอะไรก็ไม่รู้ เชื้อชาติ เดินไม่ดูทาง ไม่เห็นหรือไงว่า
เจ้าเขียวเงินมันนอนอยู่ตรงหน้า”

พุดจบนักศึกษาสาวสวยก็ยกมือขึ้นปิดปากของเจ้าหล่อน พร้อมกับเสียงหัวเราะแฉ่วๆ และได้มีเสียงจากนักศึกษาสาวคนอื่นๆอีกหลายคนกลับพากันแผดเสียงหัวเราะเย้ยหยันอย่างสะใจ

นักศึกษาหนุ่มหล่อทั้งอับอาย ทั้งโกรธ แต่ก็ยังคิดว่าคงไม่มีใครมาสนใจเขาที่ได้เซ่อซ่าส์เดินไปเหยียบเจ้าสุนัขตัวเดียวเข้าอย่างจัง ทั้งโกรธอย่างไม่อาจสุดกลั่นความโกรธนั้นได้ เขาจึงได้ด้วยคำแรงออกไปว่า

“สนุกกันนักหรือไงที่ได้เห็นคนอื่นพลาดนะ”

“ก็สนุกสิละ งั้นก็จะขึ้นกลั่นหัวเราะกันจนตัวงออยู่อย่างนี้หรือละคุณ” เสียงเย้ยหยันจากนักศึกษาสาวสวยและดูเหมือนว่าจะสวยที่สุดในกลุ่มจากเพื่อนๆกลุ่มนักศึกษาสาวด้วยกันเสียอีกด้วย

รูปร่างบอบบาง ผิวเนื้อขาวละเอียดเนียนตา ใบหน้าหวานปานน้ำผึ้งจนแม่เหล่าหมู่มแมลงยังอยากตอมดม หรือแม้กระทั่งนักศึกษาหนุ่มที่ยังคงมีอารมณ์ขุ่นข้องอยู่กับเจ้าหล่อน และกลุ่มเพื่อนๆเขี่ยงี้ต่อเขาอยู่ในขณะนี้ยังอดเปลือใจไปกับความงามของเจ้าหล่อนไม่ได้ เพียงสบดวงหน้าอันงดงาม สบ

กับดวงตาคู่หวานระคนกับความขี้เล่น เจ้าเล่ห์ สารพัดพิษ
นักศึกษาหนุ่มหล่อถึงกับหัวใจแทบสลาย

ไม่!!! เขาจะไม่ยอมให้หัวใจที่ไฝฝืนและมุ่งมั่นถึงอนาคต
อันสดใสเบื้องหน้าต้องมาจบลงที่ความงามจากนักศึกษาสาวสวยผู้นี้
เป็นอันขาด นักศึกษาหนุ่มหล่อจึงพยายามดึงหัวใจของเขา
กลับคืนกลับมาอยู่กับตัวเขาดังเดิม หัวใจของเขา มันต้องอยู่กับ
เขา ไข่จะโง่ยอมปล่อยหัวใจให้มันต้องหลุดลอยละล่องไปอยู่กับ
ผู้อื่น ถึงต้องใช้ความพยายามอย่างที่สุดข่มหัวใจที่ไม่ยอมปล่อย
ให้ต้องหลุดลอยตามความงามของนักศึกษาสาวสวยผู้นั้นเขาก็ต้อง
พยายาม

“พวกคุณสนุก แต่ผมอายนะ” นักศึกษาหนุ่มหล่อตะเบ็ง
ส่งเสียงข่มความเขินอาย หากอีกฝ่ายยังคงขี้นะรี้น ดวงตาคู่สวย
เป็นประกายวาววับและมากไปด้วยความขี้เล่น จี๋โก้ง ไม่ยอมแพ้
ไม่ว่าเจ้าหล่อนนั้นจะผิด เจ้าหล่อนต้องชนะและเป็นผู้ที่ถูกต้อง
เสมอไป หรือหากเจ้าหล่อนถูกต้องอยู่แล้วก็ยิ่งถูกต้องมากยิ่งขึ้น

“อายหรือคะ มา จ้ามาคะ ผัวแพรจะช่วยพุงคุณลูกขึ้น
ยีนให้คะ”

นักศึกษาสาวสวยเอ่ยเสียงอ่อนหวาน ดวงหน้างามยิ้มหวานละไมช่างพิมพิไลต่อเขายังนัก ขณะที่ร่างบางได้ก้มร่างลงพร้อมกับส่งมือขาวนูนๆไปให้อีกฝ่ายได้จับแล้วพุงกายลุกขึ้นยืน

ผ้าแพร.....!!! แม้ชื่อของหญิงสาวสวยยังตราตรึงเข้าไปถึงก้นเบื้องลึกในหัวใจของเขาถึงเพียงนี้เชียวหรือนี่ ข้าความงามบนใบหน้าอีก ยิ่งความใกล้ชิดค้นหาในขณะที่ร่างบอบบางกำลังโอบประคับประคองร่างสูงเป็นสง่าของเขาให้ลุกขึ้นยืน

เปลอหัวใจจนได้ในอีกครั้ง ก็ด้วยวัยหนุ่มที่เกิดมายังไม่เคยใกล้ชิดค้นหาหรือรักใคร่กับหญิงสาวใดมาก่อนในชีวิตของเขา ทั้งที่พยายามแล้ว จ้องมองใบหน้างดงามประหนึ่งว่าความงดงามบนใบหน้านั้นได้ตรึงลากดูดกระชากเอาหัวใจทั้งดวงของเขาให้ต้องหลุดกระเด็นออกจากร่าง

แล้วนักศึกษาหนุ่มหนุ่มรูปหล่อก็ต้องสะดุ้งโหยงขึ้นมาอย่างสุดตัวเมื่อมีเสียงแหลมๆจากนักศึกษาสาวอีกคนหนึ่งได้แผดขึ้นมา

“ไยยะคุณ ถึงกับขึ้นตะลึงในความงามของเพื่อนรักฉันเลยหรือไยกันยะ”

เสียงจากนานานักศึกษาสาวเพื่อนรักของกรณิชาหรือผ้าแพรแผดเสียงแหลมๆออกมาพร้อมกับเป่าเสียงหวิวเราะเย้ยหยันขึ้นมาอีก จนกรณิชาหรือผ้าแพรต้องหันขวับ แล้วใช้ดวงตาคู่สวยจ้องมองอย่างข่มในทีกับเพื่อนสาว อีกฝ่ายจึงยิ้มจางๆแล้วทำหน้าเหมือนถูกอีกฝ่ายบีบบังคับให้กินยาฆ่าตัวตายเสียอย่างนั้น

“พวกแกจะไปไหนก็ไป สงสารเขาบ้างสิ” แล้วจู่ๆหัวใจที่ซบซนและขี้เล่นขี้แกล้งของนักศึกษาสาวสวยก็เปลี่ยนไป เป็นความสงสาร เห็นใจ ประารถนาช่วยให้อีกฝ่ายต้องลืมความอับอาย และขวยเขินอยู่ในขณะนี้

ด้วยอำนาจและบารมีที่มีมากพอในตัวของนักศึกษาสาวสวยที่มีอิทธิพลต่อเพื่อนๆนักศึกษาสาวด้วยกัน ทุกคนจึงพากันถอยหลังวูบ แล้วค่อยๆก้าวหลบหนีหน้าไปที่ละคน จนที่สุดเหลือเพียงกรณิชาหรือผ้าแพรกับนักศึกษาหนุ่มหล่อธีระวิทย์เพียงสองคน

“ขอบคุณ” เขากล่าวขอบคุณด้วยน้ำเสียงที่ห้วนๆ ทั้งที่ใจก็ปรารถนาอ่อนหวานกับนักศึกษาสาวสวย แต่เพราะไม่เคยเอาใจสตรีนางใดมาก่อน ไม่เคยอ่อนหวานต่อสตรีนางใดมาก่อน ไม่เคยรักและเคยทอดไมตรีให้แก่สตรีใดมาก่อนเลยทั้งชีวิตของเขา

ชีวิตที่มุ่งมั่นอยู่แต่กับการเรียน อยู่กับครอบครัว เป็นบุตรชายที่
แสนดีให้แก่บิดามารดามาตลอดทั้งชีวิต

“อะไรกันคุณ อุตส่าห์ช่วยแล้วนะ ยังไม่อ่อนหวานตอบ
แทบพระบุญคุณกันอีกนะ คนอะไรแข็งกระด้าง หยิ่ง ทรวงแม่
กับสตรีที่เข้ามาช่วยเหลือให้พ้นภัย”

ฝ่าแพรหรือกษนิชากระแทกเสียงไล่เขาอย่างมีโทสะ
อุตส่าห์ดีด้วย จ้อด้วย เห็นใจ ทำดีด้วยแล้ว เขายังแสดงท่าที
เหมือนกับคนที่หยิ่งทงง ทำไม่มองเห็นในความดีงามจากเจ้า
หล่อน ทำเล่นตัว จนเจ้าหล่อนยังแทบจะหลุกปากออกไปว่า
ตั้งแต่เกิดมาเจ้าหล่อนเองก็ยังไม่เคยจ้องอนผู้ใดมาก่อนเลยสักคน
หรือจะเป็นบิดามารดา แม้กระทั่งเพื่อนๆ ทุกคนต้องเป็นฝ่าย
จ้องจ้อและเอาใจ เมื่อเจ้าหล่อนต้องมีอารมณ์โกรธ จอนขึ้นมา
แต่เนี่เจ้าหล่อนกลับต้องมาเป็นฝ่ายจ้องอนเขาทั้งที่เพิ่งพบหน้ากัน
ครั้งแรกเสียอีกด้วย

ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ไม่ได้มีสายเลือดที่เกี่ยวข้องกันใดๆ
ต่อกัน แม้จะเป็นญาติห่างๆ หรือเป็นญาติของคนที่เป็นเจ้าหล่อน
รู้จักก็ยังไม่ใช่เสียอีกด้วย เป็นใครที่ไหนก็ไม่รู้ เพิ่งพบหน้ากัน

ครั้งแรกยังหึงขโมยได้ให้คนเจ้าอารมณ์ คนที่เคยเอาแต่ใจตัวเอง ต้องงุ่นใจขึ้นมาจนได้ เกลียด ไม่อยากเห็นหน้าเขาขึ้นมาเสียแล้ว

ดวงตาคู่สวยจึงวัดค้อนขวับอย่างลึมตัว ด้วยนิสัยที่เอาแต่ใจ ก็เกิดมาเป็นลูกสาวคนเดียวของบิดามารดาที่มีฐานะร่ำรวย เงินมันคือสิ่งที่มีอำนาจเหนือสิ่งใดๆมาแต่ช้านานแล้ว นั่นคือความรู้สึกรักของเจ้าหล่อนที่ได้รับการปลูกฝังมาจากครอบครัว

“คุณจะทำอย่างไรกับผม ก็ขอบคุณคุณไปแล้วไง”

นักศึกษาหนุ่มหล่อตระลอกเสียงเข้มใส่ออย่างถือดี ผิดกับท่าทางที่สุ่ม อ่อนโยนของเขา ทั้งที่หัวใจก็เริ่มอ่อนล้าด้วยอาการที่แพ้ความงามจากนักศึกษาสาวสวย และดวงตาคู่กลมกลับแอบซ่อนความรู้สึกบางอย่างไว้กับใจ อันที่จริงดวงใจมันพองหัวใจมนุษย์อย่างป็นธรรมชาติอยู่แล้ว ทว่าเป็นเพราะเจ้าหล่อนผู้ถือดี หึงในศักดิ์ศรี จึงไม่ยอมสบตาคู่คมกับอีกฝ่าย หากสบเพียงสัณทิต เจ้าหล่อนก็จะถ่วงรู้สึกไปถึงหัวใจของนักศึกษาหนุ่มรูปหล่อในทันที

“ใช่ คุณขอบคุณแล้ว แต่ทำไมน้ำเสียงถึงไม่อ่อนหวาน มันฟังห้วนๆ แข็งกระด้าง หรือเป็นเพราะคุณยังไม่สำนึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่มหาศาลจากฉัน”

กษนิชาหรือฝ่าแพรยังคงกระแทกเสียงไล่อย่างคนเจ้า
อารมณ์ทั้งยังทวงบุญคุณในทุกถ้อยคำพยายามสร้างความเจ็บช้ำ
ระกำทรวงให้อีกฝ่าย หากอีกฝ่ายแอบซ่อนยิ้ม ทว่าดวงตาคู่คม
กลับมากไปด้วยความฉลาดรู้เท่าทันกับอีกฝ่าย ความอาวรณ์จึงมา
ปรากฏอยู่กับดวงตาคู่คมกริบของเขา

เริ่มนึกสนุก คิดอย่างแกล้งให้อีกฝ่ายต้องโกรธ แส่น
งอนขึ้นมามาก คนอะไรก็ไม่รู้ แม้ยามโกรธ ยามงอนยังชวนมอง
ยิ่งนัก เจ้าหล่อนช่างงดงาม งามเสียจนชายหนุ่มยังอดเปลือใจใช้
ดวงตาคู่คมกริบลอบแอบมองเจ้าหล่อนแต่ศีรษะจรดปลายเท้า
รูปร่างบอบบาง ผิวขาวตามแบบฉบับของลูกผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว
ไบหน้าเรียวยาวบางเป็นรูปไข่ ดวงตาวานคม ริมฝีปากบางสี
ชมพู จมูกโด่งงอนปลายที่บ่งบอกถึงนิสัยถือดี หยิ่ง ยโสของเจ้า
หล่อนเป็นอย่างดี

“คนอะไร คนอื่นเขาชอบคุณแล้ว ยังมากเรื่องอยู่อีก ไม่
มีน้ำใจ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม ไบหน้าหล่อคมก่อนข้างขม

“ฉันมากเรื่องตรงไหน แล้วฉันไม่มีน้ำใจตรงไหน นี่ฉัน
มีพระคุณต่อคุณนะ ถ้าไม่มีฉันคุณจะต้องอับอายขายหน้าต่อทุกๆ
คนในมหาลัยหรืออาจอับอายไปทั่วราชจักรและสากลสักเพียงใด

นึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่มหาศาลของฉันบ้างนะคุณ” นักศึกษาสาวสวยแฉ่ได้อย่างไม่ลดละยอมแพ้แต่อย่างไร ตาต่อตา ฟันต่อฟัน เจ้าหล่อนจะไม่มีวันยอมรับกับความพ่ายแพ้อย่างเด็ดขาด

“ก็ที่กำลังมากเรื่องอยู่นี่ไง คนอะไรก็ไม่รู้ ตอกย้ำความผิดพลาดของคนอื่นอย่างไรเมตตา อย่างนี้นั่นน่าดีให้กันลายเป็นตุ๊กแกเสียนัก”

“ตาบ้า อย่ามาทะเลิงกับฉันนะ” เจ้าหล่อนแฉ่เสียงเข้าไต้ ดวงตาคู่หวานมีแววขุ่นขึ้นมาทันที สองมือกำแน่นเข้าหากันอย่างเจ็บทรวง โกรธจนตัวสั่น และธีระวิทย์เองก็รู้ถึงอาการนั้น ถึงกับต้องแค้นหัวเราะออกมา ไม่ได้โกรธที่โดนเจ้าหล่อนด่า หากแต่เกิดความหมั่นไส้ในตัวเจ้าหล่อนขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ผมไปทะเลิงอะไรกับคุณตรงไหนรี คุณคนสวย”

คราวนี้นักชนิชาหรือฟ้าแพรนึ่งไปนาน พยายามกลั่นลมหายใจอยู่พักใหญ่ๆ กัศริมฝีปากอันบางงามนิ่งจนรู้สึกลับเจ็บอย่างคลั่งแค้นก่อนที่จะพยายามหลับตาลงอย่างเอือมเข็นแล้วจึงลึมนัยน์ตาขึ้นมาอีกครั้งเมื่อต้งสติขึ้นมาได้

จริงสิ เจ้าหล่อนก็คนสวยคนหนึ่งนี่นะ เพียงเพราะ
 เชื่มน้อยอยู่แล้วว่าเจ้าหล่อนนั้นมีความสวยเป็นเลิศไปกว่าผู้ใด แต่
 กระนั้นใบหน้านางก็ยังอดเอียงอายแดงเป็นผลคำลึงตามวิสัยของ
 สตรีทั่วไป

“นั่นสวยๆจริงหรือ คุณพูดตรงๆออกอย่างนี้ฉันก็เงิน
 เป็นเหมือนกันนะ” คราวนี้เจ้าหล่อนทอดเสียงอ่อนหวาน
 ใบหน้าแดงด้วยเงินอาย ก้มหน้าลงแล้วใช้มือข้างขวาหยิกลงที่
 แขนข้างซ้ายของเจ้าหล่อนเองอย่างพยายามแก้เงิน

“เออคุณก็รู้ว่าเงิน เงินจริงๆด้วย คนอะไรก็ไม่รู้ยื่นหยิก
 แขนตัวเองก็ได้ด้วย ไม่เจ็บหรือครับคุณคนสวย”

นักศึกษาหนุ่มเริ่มสนุกมากยิ่งขึ้น ยิ่งเห็นอีกฝ่ายมีท่าที
 ขัดๆเงินๆจริง เขาจึงเอ่ยเสียงอ่อนโยน ดวงตาคู่คมจ้องมอง
 ใบหน้านางของกษนิชาหรือผ้าแพรเป็นประกายวาววับ เมื่อต้อง
 โคนจ้องมองหน้ากันอย่างตรงๆแบบไม่หลบสายตา คราวนี้กษนิ
 ชาเลยต้องเป็นฝ่ายก้มหน้าแอบหลบยิ้มอย่างเอียงอาย

“เจ็บสิ ข้าไปหมดทั้งตัวแล้ว ไม่คุยด้วยแล้ว”

กษนิชาพูดเสียงแผ่วเบาแต่ทว่าหนักแน่นในทุกถ้อยคำ
ใบหน้านางสดใสเปี่ยมไปด้วยราศีและอำนาจอย่างสูงส่งเต็มไปด้วย
อานุภาพที่น่าหวาดหวั่นครั่นคร้าม ประกายตาที่เคยมีแว
วเข้มข้มบัดนี้ได้กลายเป็นหวานและหลบอวย

“อย่าเงินเลยคุณ แคล่ยืนหยิกแขนตัวเองนิดๆหน่อยๆ คง
ไม่เจ็บเท่าไรนักหรอกน่า หรือเจ็บ งั้นผมจะช่วยเป่าแขนให้คุณ
หายเจ็บ หายไข้ไปเลยดีไหมครับ”

นักศึกษาหนุ่มรูปหล่อไม่พูดเพียงวาจา หากแต่ทำทีกลับ
จริงจัง ก้าวเข้าไปรวบแขนขาๆของเจ้าหล่อหน้าขึ้นมาและก้ม
ใบหน้าลงใช้ปลายจมูกอันโด่งเป็นสันจุ่มพิตลงที่ลำแขนเล็กๆและ
ขาวนวล เห็นดังนั้นเจ้าหล่อหน้าจึงกระซกแขนกลับคืนมาพร้อมกับ
เสียงตวาดแว๊ด

“ตาบ้า นั่นไม่ใช่เป่าแขนฉันแล้วนะ แต่คุณ...”

กษนิชาหรือผ้าแพรตวาดแว๊ด สันหน้า แวดตาคู่หวานดู
คมเฉียบจ้องมองเขาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อเขาสะอย่างนั้น
นักศึกษาหนุ่มรูปหล่อจึงกลั่นขม และเมื่อกลั่นขมที่ริมฝีปากแว
วาวนั้นจึงปรากฏที่แววตาแทน

“ผมทำอะไรคุณเธอ” นักศึกษาหนุ่มหล่อยังคงอดที่จะมี วาจาหยอกเข้าให้อีกฝ่ายต้องหน้าอึ้งขึ้นมาอีก พร้อมกับเอื้อมมือ ไปจับแขนของเจ้าหล่อนกลับคืนมาอีก

“อย่ามายุ่งกับฉัน ฉันจะไปเรียนแล้ว คนพิเรนทร์”

เจ้าหล่อนแើดขึ้นเกือบเป็นเสียงตะคอก ทั้งยังสลดแขน ออกจากอุ้มมือเขา

“ยังเงินอยู่อีกหรือคุณ”

นักศึกษาหนุ่มรูปหล่อว่าเสียงอ่อนโยน ดวงตาอ่อนไหว ของเขาลักษณะเดียวกับน้ำเสียง ชั่วครู่ก็ชายหางตาจ้องมอง ใบหน้างามของกษนิษาหรือผ้าแพรทางด้านข้าง แล้วเปลออมยิ้ม อันที่จริงหญิงสาวสวยผู้นี้ยามโกรธจัดๆ ก็ดูงามยิ่งนัก ผิดแปลก ไปจากหญิงสาวคนอื่นๆ ที่ยามโกรธแล้วจะมีหน้าอหึก เหมือนกับนางยักษ์ที่กำลังไล่ล่าตามหาพระอภัยมณี เห็นสวยๆ อย่างนี้ก็ยังนึกอย่างแกล้งให้ต้องโกรธบ่อยๆ

“ไม่เงิน ไม่คุยด้วยแล้ว คราวนี้ไม่คุยด้วยแล้วจริงๆ”

กษนิษาหรือผ้าแพรแหวดุ นัยน์ตาคู่สวยมีแววโกรธก่อน สะบัดหน้าแล้วก้าวหลบหนีหน้าเขาไปในทันที

ปล่อยให้ให้นักศึกษาหนุ่มรูปหล่อต้องเหม่อมองตามร่าง
บอบบางไปอย่างสุดแสนเสียดาย ยังไม่ทันได้ไถ่ถามถึงชื่อแซ่
ของเจ้าหล่อน และก็ยังไมทันถามอีกด้วยว่า เจ้าหล่อนเรียนอยู่
คณะไหน ปีไหน นักศึกษาหนุ่มหล่อครุ่นคิดอย่างเจ็บใจตัวเอง
ก็มัวแต่นึกสนุกที่ได้แกล้งให้คนสวยงอนขึ้นมาได้นั่นเอง

.....ความรักเหมือนโรคา บันดาลตาให้มีมน ไม่ยิน
และไม่ยล อุปสรรคใดใด ความรักเหมือนโค끼ก กำลังก็พิชัง
ไว้ก็โลดจากอกไป บ่ยอมอยู่ ณ. ที่ขัง.....

แล้วนักศึกษาหนุ่มรูปหล่อก็หวนคำนึงไปถึงบทคำฉันท์
บทหนึ่งขึ้นมาอย่างบังเอิญ เส่เสว้งแกล้งหยอกเข้าให้อีกฝ่ายงอน
แล้วหัวใจของเขาเองเล่ากลับพลอใจพลอหลงไหลไปกับความ
งามจากหญิงสาวจนเกือบลืมหวนถึงความตั้งใจ ความหวังใน
อนาคตเบื้องหน้าของเขา

เมื่อตั้งใจและพยายามดึงหัวใจกลับคืนมาจากนักศึกษา
สาวสวยได้ ร่างสูงเป็นสง่าของนักศึกษาหนุ่มหล่อจึงก้าวตรง
มายังอาคารเรียนของเขา นั่นก็คืออาคารคณะอักษรศาสตร์

////////////////////////////////////